

1155-1 f

HET STRANDEN DER
Texelsche Loodsboot N°. 7,

OP DE NOORDERHAAKS,
in den storm van den 7^{den} October 1858.

EEN BERIJMD VERHAAL

DOOR

B. R. DE BREUK.

Uitgegeven ten voordeele van de een en dertig weduwen
en weezen te Terschelling.

NIEUWEDIJEP,
J. C. DE BUISONJÉ.
1868.

Snelpeisdruk - A. A. Bakker Cz. - Nieuwediep.

VOORBERIGT.

Wat u hier wordt aangeboden, geachte lezer, is geen dichtstuk, maar eenvoudig een berijmd verhaal van eene gebeurtenis, die voor eenige jaren in de onmiddellijke nabijheid dezer gemeente heeft plaats gehad. Het onderwerp kunt gij op den titel lezen, en ik voeg er tot opheldering slechts bij, dat zich, behalve de schipper C. BUIJS, aan boord van het vaartuig bevonden: de loodsen J. F. GRIEK, J. KOK, W. J. DUINKER, A. GRIMMEL, P. C. SMIT, A. C. ABBENES, de kiceekelingen L. SMIT, C. KRUK, en de matroos R. J. RAN.

Allen waren gehuwd, en hadden ruim veertig, meestal nog hulp-behoevende kinderen. Met regt meende men, dat bij de stranding allen hun dood in de golven hadden gevonden, en het valt ligt te begrijpen, dat in deze gemeente de rouw over die ontzettende ramp algemeen was.

Een onzer geachte hoofdofficieren der marine, Jhr. J. L. T. de Vaynes van Brakell, kapitein ter zee, kommandant van Z. M. fregat „Admiraal van Wassenaar”, gaf dadelijk een loffelijk voorbeeld, door een aanzienlijk bedrag beschikbaar te stellen, voor de achtergebleven betrekkingen. Zijn naam zij hier met eere vermeld, en zoo ooit deze bladen in zijne handen komen, dan moge hij daarin het bewijs vinden, dat zoodanige daden niet ligt vergeten worden. Op eene wonderbare wijze zijn echter de opvarenden behouden gebleven, en kwamen zij, midden in den nacht, bij hunne diep bedroefde betrekkingen terug.

Dat de boot van een loodsrinkelaar betrekkelijk klein is, zal wel geen betoog behoeven.

Naar waarheid en getrouw heb ik wedergegeven, wat ik heb geput uit de gesprekken der bemanning en het proces-verbaal der gebeurtenis. Ik had later het genoeg dit stukje in eene Nutsvergadering te lezen, in tegenwoordigheid van de geredde mannen en hunne echtgenooten. De slafmuziek van het Koninklijk Instituut voor de marine assisteerde mij daarbij met hare toonen, en de indruk, dien het op de loodsen uitoefende, was duidelijk merkbaar.

Zoo als het in den regel met zoodanige gelegenheidsstukken gaat, ging het ook hier; het werd namelijk in de portefeuille geborgen en der vergetelheid gewijd. Maar daar komen de nieuwsbladen met het bericht eener soortgelijke ramp, die echter, helaas! niet zulk een gelukkigen afloop had. Dientengevolge vraagt men officers voor een en dertig redden en wezen, wier mannen en vaders, in den storm van den 2^{den} December jl., jammerlijk in de golven zijn ingekomen. Ik tastte reeds in de heurs, toen mij eensklaps mijn berijmd verhaal voor den geest kwam. Ik vroeg mij zelven af, of ik met de uitgave daarvan, ten voordeele der ongelukkigen, wellicht enig nut kon stichten, welk denkbeeld mij zoodanig toelachte, dat ik over het gebrekkige van mijn arbeid heenstapte, en er den uitgever over sprak, die zich, om der wille van het doel, met de hem voorgestelde taak wilde belasten. Natuurlijk hoop ik, om dezelfde reden, op een redelijken oogst, opdat de ongelukkigen hiermede gebaat worden.

Met den wensch, dat de Almagtige veler hart berege, zoud ik deze regelen de wereld in. De lezer moge die voor lief nemen, en zich, wat het poëtisch gehalte betreft, aan den titel houden.

B. R. DE B.

NIEUWEDIËP, gemeente HELDER,
Januarij 1868.

 Ofschoon het Texelsche loodswezen reeds sedert jaren naar het Nieuwediep is overgebracht, blijven de benamingen van *Texelsche loodsbooten* en *reede van Texel*, bij de zeevarenden, nog altijd in gebruik.

„Naar zee”, zoo klonk 't bevel, voor 't loodsschip Nommer Zeven,
Aan 't Nieuwediep. De lucht was zwart, de storm was zwaar;
Met 't noodige beleid, werd 't dubbel zeilenreven
Verrigt, uit zorg en vrees voor mogelijk gevaar,
Bij 't wenden in de naauwte en 't koken van de baren.
De manschap, hoe gewoon aan storm en noodgetij,
Bekend met haar beroep en alle zeegevaren,
Was echter voor dien togt van bange zorg niet vrij.
't Was of een voorgevoel van nadrend leed haar prangde!
Het loodstal, opgevoed ter zee en altijd kloek,
Dat nooit naar flaanwe bries, maar wel naar wind verlangde,
Was stil. De schipper zelf keek uit naar elken hoek
Der reê, naar zwerk en weerglas, en naar 't woên der golven;
Hij dacht aan gade en kroost, en aan hun bitter lot,
Als eens de ranke kiel door 't water werd bedolven,
In 't woedend element, dat, elke zorg ten spot,
De brooze hulk tot speelbal maken kon der zeeën,
Wanneer het schip slechts eenmaal weigren zou
Te wenden op zijn tijd; dat door 't gedurig reeën,
Of eenig ongeval, als 't breken van een touw,
Van want te lij of loefwaarts, of door 't zeilenscheuren,
't Verliezen van een zwaard, van fok, bezaan of schoot;
Hij wist het, als die ramp bij 't worstlen zou gebeuren,
Er dan niets overbleef, dan 't uitzigt op den dood.

Intusschen het bevel mogt niemand wederstreven;
 Er wachten kielen soms, van Oost- of Westerstrand,
 Op bijstand van den loods. „'Is pligt ons voorgeschreven”,
 Zoo spreekt de schipper, „komt, wij zijn in 's Heeren hand;
 „Naar zee, haalt aan de schoot, in Godes naam naar buiten;
 „Geen laffe vrees bezielt den Nederlandschen loods.
 „Zet af! laat vrij de storm door 't krakend scheepswant fluiten;
 „Wij handelen naar pligt, en pligtsbetoon is grootsch.”

Terug, verdwaalden! wendt den steven,
 Keert naar de veil'ge haven weer;
 U baat geen zeemanschap, geen reven,
 De storm woedt al te fel op 't meir.
 Een ruk — en vruchtloos is uw pogen;
 Dan strandt uw kiel en zijt ge in nood:
 De orkaan toch kent geen mededoogen.....
 Hij is een dienaar van den dood.

Maar vaster houden lijf en vingren
 Het soms weerspannig scheepsroer vast,
 Al kraakt het vaartuig onder 't slingren.
 Al buigt en zweept de ranke mast,
 Al spat het zeeschuim om hen henen,
 Al raast en kookt de zilte vloed:
 Het denkbeeld, hulp in nood te leenen,
 Geeft nieuwe veerkracht aan hun moed.

Zoo stonden eens de Woltemaden
 En Naerebouten moedig pal,
 Al kraakte 't vaartuig in zijn naden,
 Al scheurden zeilen, schoot of val:
 Hoe 't noodweêr hen ook mogt bespringen,
 Zij hielden vol met vromen zin,
 En snelden, om een prooi te ontwringen
 Aan d' oceaen, de branding in.

Ziet gij ginds dien hoogen toren,
 Die bij nacht den zeeman wijst,
 Als zijn vlammen zijn ontstoken,
 Waar de kust van Texel rijst?
 't Is Kijkduin, door d' eersten koning
 Van Oranje opgerigt,
 En uit liefde voor den zeeman
 Op dat hooge duin gesticht.
 't Is een teeken, dat daar ergens,
 Op de zilte waterlijn,
 Stroomen gaan, met zorg te mijden,
 Dat dáár breede banken zijn.
 Zelfs wanneer de zephyrs zweven,
 Over d' effen waterbaan,
 En de vleuglen van de kielen
 Magtloos tegen 't scheepswant slaan:
 Dan zelfs zegt de loods met nadruk:
 „Houdt het stuurrad stevig vast”,
 Ziet hij uit naar merk en baken.
 Vreezend voor zijn kostbren last.
 Op dat punt, getuigt het eeuwen,
 Zonk reeds meen'ge kiel in 't zand,
 En ging reddeloos verloren,
 In 't gezigt van 't vaderland.
 't Zijn de Haaksen, 't graf van velen;
 Ach, wat hebt gij in uw schoot,
 Peilloos loopzand, al verzwolgen!.....
 Wat al offers aan den dood
 Werden, in den loop der tijden,
 Uw ongestvrij oord gebragt;
 Sombor kerkhof voor den zeeman,
 Schouwplaats van zoo meen'ge klagt.

De storm bleef zwaar; de zee tot bergen opgeheven
 Liep woedend op en neer, en beukte dam en dijk;
 De Haaksen kookten fel, en 't loodsschip Nummer Zeven
 Vloog voort, en gaf te midden van den storm nog blijck.

Dat zijn bemanning kloek en wakker vol bleef houden,
 Om, door het Westergat, langs de eene of andre ton,
 Waar 't zeegat ruimte bood, en zij alzoo vertrouwen
 Op minder lijfsgevaar, dan toen de togt begon,
 In zee te komen. Het bevel, om korte gangen
 Te doen, klonk luid; het werd verstaan en toegepast.
 De schipper bleef bedaard, hoe 't noodweër ook mogt prangen;
 Hij hield het oog op zeil, op want, op steng en mast;
 Een paar maal nog gewend, en moog'lijk kon 't gelukken,
 De schuit in 't ruime sop te krijgen, en 't gevaar
 Te ontkomen. Doch helaas, het want krijgt ruk op rukken,
 De fok begeeft zich, en een hemelhooge baar
 Werpt hen op 't zand der Noorderhaaks. „Wij zijn verloren;
 „Wij komen niet weer vlot!” zoo gilt men, „zet de boot,
 „De laatste toevlugt, uit. Wat ramp is ons beschoren!
 „Wie redt, als God niet helpt, ons van een wissen dood!”
 Verschrik'lijk was het lot der arme schepelingen.....
 Om in een kleine boot, en zonder spijs of drank,
 Den dood zijn kostbre prooi, met zwakken riem, te ontwingen,
 Was moog'lijk; maar die hoop gloorde, als een flauwe sprank,
 In hun gemoed. Zij zwegen stil en bleven roeijen,
 Al zoekend naar een plek, waar 't water stiller was,
 En die, 't was hun bekend, bij vloed zou overvloeijen,
 Maar droog lag, als het ebde, en hun nu kwam te pas,
 Om 't lijf te bergen, in de hoop, dat hulp zal dagen,
 Voor dat de vloed, die in den naderenden nacht
 Moest komen, en hen uit dien schuilhoek zou verjagen,
 Verhindren zou, dat hulp kon worden aangebragt.
 Gelukkig vinden zij 't gewenschte slechter water.
 Nu rusten zij eens uit, om over gade en kroost
 Te spreken, maar helaas! het dondrend golfgeklater,
 Dat zich geen oogenblik van zijn gedruisch verpoost,
 Belet hun 't spreken over de geliefde panden,
 Die zij, slechts kort geleên, nog drukten aan hun borst,
 En die zij weenend nu, met zaamgevouwen handen,
 Bevelen aan de zorg van 's hemels Oppervorst.

Intusschen klonk 't gerucht, langs gracht en straten, henen
 Der vreeselijke ramp, der schipbreuk van de kiel.
 „Een loodsschuit is vergaan,” zoo hoort men jamm'rend stenen,
 En droevig klonk die toon, ontsnapt aan 't diepst der ziel!
 Ook ik, met 't vreeslijk lot der arme schepelingen
 Bewogen tot in 't hart, en door 't berigt ontzet,
 Ging moed'loos huiswaarts heen, en voelde tranen dringen
 In 't manlijk oog; ik dacht: niet één wordt er gered
 Van 't wakker tiental; en, wie kennis had van zaken,
 Dacht even zóó; de hoop was weg, zij waren dood.....
 Men hoorde zucht op zucht, uit volle boezems slaken....
 De rouw was algemeen, en 't medelijden groot.

—
 Twee schuiten, tot hun hulp, onmid'lijk afgezonden,
 Doch vrucht'loos weêrgekeerd, bevestigden de maâr,
 Dat 't woedend element hen allen had verslonden;
 Dat niemand was gered uit 't vrees'lijk doodsgevaar.

—
 'k Waag het niet uw smart te malen,
 Diep bedroefde weduwwrouw,
 'k Heb geen woorden voor uw lijden,
 Maar slechts tranen voor uw rouw.
 Heden nog, bij 't uchtenddagen,
 Dacht gij niet aan graf en dood,
 En nu dekken reeds de golven
 't Lijk van uwen echtgenoot!
 Hemelvader, zie genadig
 Op die weduwwrouwen neêr!
 Veertig kinderen, halve weezen,
 Hebben nu geen vader meer;
 Jamm'rend, strenglen zij hun armen
 Om het tiental moeders heen,
 Uit wier mond zij niets vernemen
 Dan een bitter rouwgesteen;
 God! zoo Gij geen engel afzendt,
 Die hun boodschap, dat hun huis,

Door Uwe almagt zal ontvangen,
 Hulp en steun, en kracht naar kruis,
 O, dan vullen, eer de dagtoorts
 Weer aan d' oostertrans verrijst,
 Mogelijk nog meerder offers
 De reeds lange doodenlijst;
 Spoed u, Seraf, rep de vleug'len!
 Steun hun diep verslagen hart,
 Wijs hen naar den hemel henen,
 Lenig, kan het zijn, hun smart.....
 God, wat is dat? Is 't verbeelding;
 Is het waarheid, of slechts schijn;
 Hoor ik daar geen stemme ruischen;
 Scheurt daar niet het wolkgordijn?
 Ja 't is waarheid! boven 't huilen
 Van den stormwind, klinkt het woord:
 De almagt zal hen niet verlaten,
 Reeds is uw gebed verhoord!
 Wat door Jezus is gesproken:
 Weeuw en wees, in druk en pijn,
 Zal de Vader in den hemel,
 U tot steun en hulpe zijn;
 Neen, dat woord ging niet verloren.
 In der eeuwen ommekeer;
 Hij, die 't uitsprak, was de liev'ling
 Van der heemlen Opperheer.
 Is de nood op 't hoogst gerezen,
 Dan zal God zijn duren eed.
 De gelofte niet vergeten,
 Die zijn Zoon aan de aarde deed.

--

Maar wat doet gij, zoon der aarde,
 Waarom steekt gij 't outer aan.
 Waarop menschenmin haar offer
 Neerlegt, met een zucht en traan;
 Waarom wilt gij goud verzaamlen,
 Maakt gij schaal en bus gereed:

Is het voor die diep bedroefden,
 Tot verzachting van hun leed?
 Staak dan vrij uw edel pogen;
 Want der heemlen Vorst en Heer,
 Zag reeds, van zijn hoogen zetel,
 In ontferming op hen neer.
 Hoor, daar klinkt reeds aan den oever:
 „Hen, om wie gij klaagt en treurt,
 „Die gij red'loos waant verloren,
 „Heeft men levend nog bespeurd;
 „Spoedt u, helpt hen, God is met u,
 „Droogt de natte wangen af,
 „Tracht den dood zijn prooi te ontwringen,
 „Redt hen uit hun gapend graf.”

Naauwlijks is de maâr vernomen,
 Dat men, van Kijkduin, de boot
 Nog gezien heeft in de branding,
 Maar in d' allergrootsten nood,
 Of een aantal wakkre mannen
 Nemen 't edel, kloek besluit:
 Morgen als de dagtoorts schemert,
 Gaan wij tot hun redding nit;
 Thans, nu reeds de nacht zijn vlerken
 Over 't somber schouwspel spreidt,
 Hebben wij, om hen te redden,
 Niet de minste zekerheid.
 Maar zoodra Auroor' de kimmen
 Met haar purpren gloed verlicht,
 Wordt de steven, zonder aarz'len,
 Moedig naar het doel gerigt.
 Tot zoolang zij aan Uw hoede,
 God, die storm en zee gebiedt,
 Onze bede opgedragen:
 Spaar hen tot het uchtenddagen,
 Hemelheer, verlaat hen niet.

Zij leefden nog! maar hoe? 't was haast geen leven meer!
 De kracht was uitgeput, en de arm hing magtloos neer,
 Die reeds den ganschen dag de roeispaan had bewogen;
 De branding was te fel en spotte met hun pogen;
 De handen waren stuk van 't roeijen, 't lijf van kou
 Verkleumd, hun lot ellendig, en waar 't eindten zou
 Was duid'lijk, zoo geen hulp, tot redding uit de kolken
 Der Haaks, gezonden werd van boven lucht en wolken.
 Wel had een flauwe hoop op redding in hun ziel
 Bestaan, toen een tot bijstand afgezonden kiel
 Hen scheen te nadren, maar, toen 't vaartuig uit hun oogen
 Verdween, en huiswaarts ging, was al hun hoop vervlogen
 Op menschelijke hulp. Op God, op Hem alleen
 Is nog hun hoop gevest; de hoop is echter kleën,
 Want 't vloedgetij breekt aan, dat ras hen zal verjagen
 Van 't plekje, waar ze een wijl, bij de ebbe, veilig lagen;
 Reeds stuift het water op, en vliegt het over boord,
 En jaagt hen naar hun graf, in 't kokend water voort.
 Zij pogen wel 't gevaar met roeijen nog te ontkomen,
 En hebben de ankerdreg nog niet aan boord genomen,
 Met welker lijn, zoo vaak een zee hen overstort,
 En wegslaat, weer de boot teruggetrokken wordt.
 Maar eindelijk kunnen zij het daar niet langer houden;
 Het water wordt te hol; bij langer toeven zouden
 Zij zekerlijk vergaan; dit is hun aller leus.
 De schipper neemt het woord: „Ous rest geen andre keus”,
 Zoo spreekt hij, „dan de boot, dwars door de branding henen,
 „In 't ruïne sop te brengen; wil God hulp verleenen,
 „Dan is 't de laatste kans, die ons nog overschiet
 „Op lijfsbehoud; 'k ontveins 't gevaar u echter niet;
 „'t Is groot. Weet soms een uwer raad, hij doe zich hooren,
 „Maar spoedig, eer wij hier in 't kokend water smoren.”
 „„Neen, neen, wij moeten voort””, zoo gilt met eene stem
 De manschap, „„voort, ons lot is in de hand van Hem,
 „„Die ons tot nog toe hielp; de krachten ingespannen;
 „„Nog eens den riem ter hand; nog eens, als wakkre mannen,
 „„Beproefd, wat dienen kan tot redding uit den nood;
 „„De vloed rijst vliegend snel, 't gevaar is hier te groot.

„Doch laat ons, voor wij gaan, de boot weer ledig scheppen
 „Met puts en hoosblok, en voor wij de handen reppen,
 „Ze nog eens vouwen, voor 't gebed tot God den Heer...
 De schipper gaat hen voor, en allen knielen neer:
 „Heer!” spreekt hij, „sta ons bij, zie in genade neder,
 „Red ons uit 't doodsgevaar, geef ons aan de onzen weder;
 „Uw bijstand schenke ons kracht, Uw wondre magt is groot,
 „Red, red ons, groote God, uit dezen bittren nood.”
 't Gebed heeft hen versterkt; zij gaan het proefstuk wagen,
 En roeijen wakker voort, met onvermoeide slagen.
 Doch midden in den strijd met 't woedend element,
 Ontvalt aan een de riem, en hooger stijgt de ellend';
 „De riem moet weer terug”, zoo laat de stem zich hooren
 Des schippers, „'t geldt ons lijf, gaat hij voor ons verloren,
 „Van kracht der riemen toch, mijn makkers, hangt het af,
 „Of wij met 's Heeren hulp ontkomen aan ons graf.”
 Zij zoeken, plassen rond, en eindlijk mag 't gelukken,
 Den riem, ter regter tijd, aan d' oceaen te ontrukken.
 Nu roeijen zij weer voort, maar trager kruipen de uren;
 Zij vordren bijna niet, naar welken kant zij sturen;
 De hemelhooge zee werpt telkens hen weerom;
 De rampspoed stijgt ten top, maakt aller tongen stom.
 Het nachtlijk duister en de zware regenvlagen,
 De honger en de dorst, het denken aan hun magen,
 Het brullen van den storm, en 't binneustuivend zout
 Ontneemt hun alle hoop op 't veege lijfsbehoud.
 „Die wanhoop doodt ons”, roept er een, „wij moeten trachten
 „Terug te gaan, kan 't zijn, en op de plek vernachten,
 „Die heden morgen ons, bij eb, een schuilplaats gaf,
 „En waar we, als 't water valt, misschien nog aan het graf
 „Ontkomen, tot de dag weer voor ons zal verrijzen;
 „De wind wordt gunstiger; dit komt ons hulp bewijzen;
 „Komt, zoeken wij de gleuf, verliezen wij geen moed;
 „Denkt, dat gij iedren slag voor vrouw en kindren doet.”
 Dit woord drong door, en de arme zwoegers gaan weer roeijen,
 Hoe afgemat ze ook zijn, hoe ook hun tranen vlocijen,
 En 't is of eindelijk de Heer ter hulpe komt,
 En 't brullen van d' orkaan op zijnen wenk verstomt;

Want telkens, als een golf hen dreigend wil verslinden,
 Is 't of de grootste kracht gebroken wordt door winden —
 En zachter glijdt de boot, de zware branding door.
 Zij danken er den Heer, met woord en tranen, voor:
 Wie anders toch, dan Hij, kan 't woeden van de baren,
 Tot bergen opgevoerd, zoo eensklaps doen bedaren?
 't Is God! 't is God alleen, die door zijn wondre magt,
 Dit schouwspel, nooit gezien, te voorschijn heeft gebracht.
 Zij scheppen nieuwen moed, God heeft hen niet vergeten.
 Hij hoorde hun gebed, hun luide jammerkreten:
 Bemoedigd gaan zij voort, en kijken scherper uit,
 Waar of, in Oost of West, ten Noorden of ten Zuid,
 De stiller gleuve is, waar zij weer veilig waren,
 Tot dat het zonlicht rees, of 't noodwêér zou bedaren.
 Maar 't duister van den nacht belet hen om te zien,
 En 't blijft een hagehlijk werk om het gevaar te ontvlien.
 Zoo wurmend, hooren zij een makker vrees'lijk gillen;
 Hij heeft een kreet geuit, die merg en been doet trillen.
 „Ik heb een ton bespeurd”, zoo schreeuwt hij overluid,
 „Daar ginds, daar ligt zij, voort, stuurt derwaarts met de schuit,
 „Nu kunnen wij, God dank, welligt te weten komen,
 „Op welke plek wij zijn van Texel's woeste stroomen.”
 Zij kijken allen uit. „Ja”, roept de schipper, „ja,
 „Ik zie haar, groote God, heb dank voor Uw genâ!
 „Roeit nader bij die ton, ik moet haar goed beschouwen,
 „'k Moet zien, of ik dat merk onwrikbaar kan vertrouwen.
 „Ja, 'k heb haar nu herkend, zij ligt in 't Westergat;
 „Zij biedt ons uitkomst aan en wijst ons 't zeker pad
 „Tot onze redding. Voort, mijn makkers, nu gestreden,
 „Nog slechts een slag of wat, en de angst zal zijn geleden,
 „Regt op de branding aan, houdt vol! God slecht de zee.
 „Hij helpt ons, makkers! roeit, schept moed, dáár is de reê
 „Van Texel, dáár Kijkduin, 'k zie 't licht reeds duidlijk branden,
 „Nog slechts een wijle tijds, en gij zult veilig landen.”
 Zij zijn de branding door, zij nadren, staan aan wal....
 En Helder's zandig duin weerkaatst hun lofgeschal.

Zoo vaak gij langs de Haaks, weer 't Westgat uit zult sturen,
 Mijn broeders, en bedenkt wat angst gij moest verduren,
 Erkent blijmoedig dan, met psalm en dankgebed,
 Op wonderbare wijs, heeft de Almagt ons gered.
 Toen menschelijke hulp, tot redding afgezonden,
 Te kort schoot, en ook wij den weg niet vinden konden,
 Toen hebt Gij, Heere God, ons door Uw hand geleid,
 Dies loven wij Uw naam, o Oppermajesteit!

—

Eenzaam lagen vrouw en kindren
 Op de natte peluw neêr,
 Ach! zij konden niet meer weenen,
 Niet meer bidden tot den Heer;
 De angst had iedre spier en zenuw
 Zwaar geschokt en aangedaan,
 En hun bittren lijdensbeker,
 Overlopend volgelaân.
 's Middags, hadden zij de tijding
 Wel gehoord, dat men de boot
 Nog bespeurd had in de branding,
 Flaauwe hoop dus overschoot;
 Maar, toen 't zonlicht was geweken
 En de nacht was ingegaan,
 En men niets meer had vernomen,
 Was 't ook met die hoop gedaan.

—

Arme, diep bedroefde vrouwen,
 Ach! wie schetst uw bitter leed,
 Bij het neerzien op uw kindren,
 Voor wie gij geen uitkomst weet.
 Vallen u, door overspanning,
 De oogen digt, — zelfs door 't getik
 Van de huisklok wordt gij wakker,
 En ontwaakt gij met een schrik.
 — Maar wat vliegt gij van uw sponde,
 Bij een vreemd en luid gerucht,

Dat in 't duister aan komt rollen,
 En dat trilt door 't ruim der lucht.....
 „'t Nadert, God, wat kan dat wezen?
 „Stil! Hoor ik daar niet een stem,
 „Die ik nooit weer dacht te hooren,
 „En die toebehoort aan hem,
 „Om wiens dood ik met mijn kindren,
 „In verlaten eenzaamheid,
 „Met een rouw niet uit te spreken,
 „Heel den dag al heb geschreid?
 „Droom of waak ik? God, daar is hij!
 „Uit de dooden opgestaan,
 „Hemel, neem mijn dankgebeden
 „En die van mijn kindren aan.
 „Op de knieën, komt geliefden,
 „Strengelt de armen om hem heen,
 „Die gered is uit de baren,
 „Door de liefde Gods alleen.”

't Was een schouwspel, waarbij de englen
 Juichten, maar het menschlijk lied,
 Toonen mist om uit te drukken,
 Wat in 't brandend harte ziet.
 God, Gij geeft mij in Uw goedheid,
 Onverdiend, uit gunst alleen,
 Kracht, om zin en woord te reeglen,
 En kunstmatig in te kleên;
 Maar om dit tooneel te malen,
 En te kneden tot een lied,
 Hiertoe, Vader in den hemel,
 Geeft Gij mij 't vermogen niet.
 'k Kan slechts juichen, en mijn aandrift
 Staanden in mijn dankgebeden;
 Want gezangen voor dit schouwspel
 Heeft geen schepsel hier beneden.